

Sláma v botách

Pavel Bobek

1. To Já vždycky žil jen v rámusu měst
a milióny prošel jsem jich na mou čest
nebudu lhát smíte se smát
Já dál slámu v botách mám
I můj krejčí povídá vy jste podivný typ
a ukažte mi někoho, kdo umí šít líp
ať mám třeba frak, ať se do parády dám
Já dál slámu v botách mám

R: Tohle dávno už vím, z toho úniku není
kdyby stal se i div, tak málo se změní
vždyť vím, kdybych měl mít kdoví jaké jmění
Já dál slámu v botách mám

2. Ten kdo potká mě, ten pozná hned
jak málo se hodím pro ten nablýskaný svět
čím to je, že ať dělám, co dělám, přísahám
Já dál slámu v botách mám.
Já vím, že se ryba nesmí nožem jíst
umím báječně psát, taky báječně číst
a čím víc se snažím, tím prozrazuju sám
Já dál slámu v botách mám

R: Tohle dávno už vím, z toho úniku není
kdyby stal se i div, tak málo se změní
vždyť vím, kdybych měl mít kdoví jaké jmění
Já dál slámu v botách mám

3. Já se v městě narodil, tady žiju moc let
ale s venkovanem odjakživa si mě každý plet
proto jsem se dneska s tímhle svěřil právě vám
Já dál slámu v botách mám
Chtěl bych se s někým vzít, ale pořád nemám s kým
ono někdy nestačí mít sako jako manekýn
čím to je, že ať dělám co dělám přísahám
Já dál slámu v botách mám

R:

4. Teď už dávno je mi fuk, co si kdo povídá
když jsem takový, tak prostě i s tím se dožít dá
nebudu lhát smíte se smát
Já dál slámu v botách mám
Žiju jako venkovan v bytě nad hlavní třídou
to jsem Já co si ho děti na zeď malují křídou
a tak říkám všem i těm co ještě přijdou
Já dál slámu v botách mám

R: